

CLÀSSICA A LA REIAL ACADÈMIA

Dimarts 8 de gener de 2013 a les 20.15 hores

Reial Acadèmia Catalana de Belles Arts de Sant Jordi

Saló d'actes

Barcelona

"El "Viatge d'hivern", en el zenit del gran Schubert i de la música de cambra del segle XIX"

FRANZ SCHUBERT (Àustria, 1797 - 1828)

DUO SYNKOPA

M. TERESA VERT soprano

DANIEL GARCIA piano

FRANCESC MUNTADA diapositives

Winterreise, op.89, D.911

Winterreise (Viatge d'hivern) és un cicle de lieder compost per Franz Schubert, sobre poemes de Wilhelm Müller.

És una de les obres que va compondre en l'últim any de la seva vida, i el conjunt de lieder que més va treballar. Considera D. Fischer-Dieskau que el viatge d'hivern representa totes les obres de l'últim any, pel que fa a elevació, intuïció i ampliació de la tècnica de composició".

Juntament amb el cicle **La bella molinera** representa la música de cambra per excel·lència del segle XIX, i són el màxim exponent dels "cicles de lieder", gènere vocal que amb Schubert passa a la "gran forma". "Reflecteixen la personalitat del seu autor i deixen, interpretats correctament, una "impressió geladora, sense concessió a l'encant austríac o la felicitat lacrimògena" (D. Fischer-Dieskau).

Schubert recorre, de la mà dels poemes de Müller, el darrer trajecte. L'hivern de la vida. No és la seva voluntat qui l'empeny a caminar, sinó una força més gran, una atracció que el subjuga i guia els seus passos irremediament cap a l'altre món. Aquest món el deixa amb recança, però el repòs i el saber-se un estrany entre els vius, el conformen cada vegada més a l'esperat descans.

El tema amorós, no és sinó una prova més de la seva estranyesa terrenal. Només cal llegir els dos primers versos del cicle per entendre la raó de la seva estèril recerca:

*Com un estrany vaig arribar,
i com un estrany me'n vaig.
Això és el que importa:
no hi ha lloc per a ell en aquest món.
Debades les branques del til·ler li ofereixen aixopluc i acolliment:
vine aquí amb mi, company,
aquí trobaràs la pau!*

Un neguit sense treva l'empeny a seguir caminant en les pitjors condicions i no dóna el braç a tòrcer: ni el fred, ni el vent, ni la nit. Busca i busca debades on reposar. Ni tan sols al cementiri hi haurà espai per a ell:
*Però, totes les cambres d'aquesta casa estan ocupades?
Estic tan dèbil que defalleixo, estic ferit de mort.
Oh taverna sense pietat, em foragites?
Doncs, endavant, continuem, oh fidel bastó de viatge.*

L'únic que, potser, li pot ser amic és l'ignorant i menyspreat músic de carrer (no hi ha casualitats, oi?)

*Ningú se l'escolta,
ningú li fa cas,
i els gossos rondinen
entorn d'aquell vell.
I ell, no s'immuta,
ho deixa passar tot,
va fent girar la maneta
sense mai parar.
Oh vell estrany!
Haig de venir amb tu?
Vols acompanyar les
meves cançons
amb la teva viella?*

Aquesta desesperança màxima es tradueix en la música de Schubert de manera magistral, esquinçant i sorprenent en melodies i harmonies de forma escruixidora i avançada al seu temps. Sembla que també en aquest punt, ell ja estava de tornada.

- 1.- Gute Nacht / Bona nit
- 2.- Die Wetterfahne / El penell
- 3.- Gefrorene Tränen / Llàgrimes gelades
- 4.- Erstarrung / Convertit en gel
- 5.- Der Lindenbaum / El til·ler
- 6.- Wasserflut / El corrent
- 7.- Auf dem Flusse / Al riu
- 8.- Rückblick / Mirant enrere
- 9.- Irrlicht / Foc follet
- 10.- Rast / Repòs
- 11.- Frühlingstraum / Somni de Primavera
- 12.- Einsamkeit / Solitud
- 13.- Die Post / El correu
- 14.- Der greise Kopf / Cabells blancs
- 15.- Die Krähe / El corb
- 16.- Letzte Hoffnung / Darrera esperança
- 17.- Im Dorfe / Al poble
- 18.- Der stürmische Morgen / Matí de tempesta
- 19.- Täuschung / Miratge
- 20.- Der Wegweiser / L'indicador
- 21.- Das Wirtshaus / L'hostal
- 22.- Mut / Coratge
- 23.- Die Nebensonnen / Els falsos sols
- 24.- Der Leiermann / El músic de carrer

El duo SYNCOPA porta des del 1998 explorant la combinació de veu i piano, una de les més preuades del romanticisme centreeuropeu per la seva barreja de flexibilitat, proximitat, simplicitat i riquesa. En el seu repertori hi ha tots els estils: Lied, musical, cabaret, òpera i, molt especialment, opereta vienesa de la qual s'han convertit en uns ambaixadors entusiastes.

M. Teresa VERT, soprano

Llicenciada en filologia catalana (Universitat Autònoma de Barcelona), en cant (Conservatori Professional de Terrassa, "Hochschule für Musik" -Universitat de música de Viena- i Conservatori d'Innsbruck, Conservatori Superior de Música del Liceu de Barcelona) i en Cos-Art (Universitat Ramon Llull).

Ha actuat per tot l'Estat espanyol, per Àustria, França i Bèlgica fent-se mereixedora dels millors comentaris de la premsa.

Ha interpretat les òperes *The Turn of the Screw* de Benjamin Britten (Flora) ; *Così fan tutte* de W.A. Mozart (Despina); *Christoph Columbus* de Jaques Offenbach (Esperanza) ; *Das Medium* de Gian Carlo Menotti (Mrs. Gobineau); *Les Noces* de Fígaro (Susanna); *Rigoletto* (Gilda). Les sarsueles: *La Generala* (Olga); *La tabernera del Puerto* (Marola); *Cançó d'amor i de guerra* (Francina). Els oratoris: *Weihnachtsoratorium*; *Johannes Passion*; *Missa en C major* i *Rèquiem* de Mozart; *Rèquiem* de Fauré, diverses cantates de Bach, com *Bauern Kantate*; de Lliteres, *Ha del rústico*, i altres tantes misses de Haydn, Schubert i Mozart.

Com a docent, ha treballat de professora de cant a Granollers i actualment és professora d'alemany i de tècnica vocal al Conservatori Municipal de Terrassa, així com al programa de formació contínua Avetplus.

La seva tasca com a investigadora sobre els processos de la veu s'ha vist reflectida en publicacions en revistes com *Mente Sana* (Nov 2005 "Equilibrarse con la voz"; juliol 2006 "Respirar para sentir") i en nombrosos cursets i conferències.

Daniel GARCIA, piano

Des d'un bon començament el Daniel s'interessa per la música a partir de diferents camins com ara la interpretació, la composició, la direcció, els arranjaments, la musica vocal i coral... Ajudat pel piano com a principal company per expressar-se, també busca en diferents estils les fonts on beure; els que més l'interessen són possiblement la música clàssica i el jazz.

Títol superior de piano pel Conservatori de Barcelona.

Com a intèrpret posa l'accent en la música de cambra participant amb multitud de formacions arreu del nostre país i també d'Europa i Sud-Amèrica. Cal esmentar a dos grups com a formacions estables amb pràcticament una dècada de treball regular: un amb la soprano Maria Teresa Vert i l'altre amb el saxofonista Albert Julià.

També s'endinsa en el repertori vocal com a repertorista de lied, òpera i en l'àmbit de la música coral. Treballa en cursos de formació de direcció coral col·laborant amb Mireia Barrera i Josep Vila.

Actualment compagina la seva activitat pianística amb la docent treballant com a professor repertorista al Conservatori Municipal Professional de Música de Terrassa i també al Conservatori Superior de Música del Liceu de Barcelona.

Francesc Muntada, fotògraf

Va descobrir la natura pujant muntanyes i apuntant en una llista els cims de més de tres mil metres que aconseguia als Pirineus. De mica en mica es va adonar que entre l'aparcament i el cim hi havia un munt de coses interessants: valls, pobles, boscos, flors i ocells. La fotografia li ha servit per dedicar la vida a allò que més li agrada: la vida a l'aire lliure, l'observació del paisatge, la descoberta de nous camins i de nous indrets, veure com canvia la llum i voltar pel món.

S'ha especialitzat en la fotografia del paisatge, tot i que també dedica força temps a fotografiar plantes i animals. Ha treballat amb diversos formats, des de càmeres de pas universal a grans formats amb càmeres de banc òptic que són les que més l'han seduït. Darrerament, treballa amb càmeres digitals.

Va ser el primer català en aconseguir un "highly commended" al "Wildlife Photographer of the Year", el concurs de fotografia de la natura més prestigiós del món, l'any 1996. És autor de quatre llibres: "Catalunya Íntima", "Mirades a Catalunya, el País Valencià i les Illes Balears: el que tenim i no podem perdre", "Cims de Catalunya" i "Parcs i altres espais protegits de Catalunya".

1. Gute Nacht/*Bona nit*

Fremd bin ich eingezogen, *Com un estrany vaig arribar,*
Fremd zieh' ich wieder aus. *i com un estrany me'n aniré.*

Der Mai war mir gewogen *El maig em bressolà*
Mit manchem Blumenstrauß. *amb molts rams de flors.*

Das Mädchen sprach von Liebe, *La noia parlà d'amor,*
Die Mutter gar von Eh', - *la mare, fins i tot, de casori,* -
Nun ist die Welt so trübe, *ara el món és tan ombrívol,*
Der Weg gehüllt in Schnee. *el camí tot cobert de neu.*

Ich kann zu meiner Reisen *Per a la meva partença*
Nicht wählen mit der Zeit, *no puc triar el moment,*
Muß selbst den Weg mir weisen *jo mateix he de trobar el camí*
In dieser Dunkelheit. *en aquesta obscuritat.*

Es zieht ein Mondenschatten *L'ombra que escampa la lluna*
Als mein Gefährte mit, *serà el meu acompanyant,*
Und auf den weißen Matten *i en les blanques planúries*
Such' ich des Wildes Tritt. *cerco petges d'animals.*

Was soll ich länger weilen, *Per què hauria de romandre*
Daß man mich trieb hinaus? *fins que em facin fora?*
Laß irre Hunde heulen *Deixeu que els gossos solts udolin*
Vor ihres Herren Haus; *davant la casa dels amos;*

Die Liebe liebt das Wandern - *a l'amor li agrada vagarejar* -
Gott hat sie so gemacht - *Déu l'ha fet d'aquesta manera* -
Von einem zu dem andern. *de l'un a l'altre.*

Fein Liebchen, gute Nacht! *Dolça estimada, bona nit!*

Will dich im Traum nicht stören, *No vull destorbar-te el somni,*
Wär schad' um deine Ruh', *seria llàstima per al teu descans,*
Sollst meinen Tritt nicht hören - *no has de sentir els meus*
passos -

Sacht, sacht die Türe zu! *tanca a poc a poc la porta!*

Ich schreibe nur im Gehen *Només al passar escriuré*

An's Tor noch gute Nacht, *al llindar un altre cop bona nit,*

Damit du mögest sehen, *a fi que puguis veure,*

An dich hab' ich gedacht. *que he pensat en tu.*

2. Die Wetterfahne/*El penell*

Der Wind spielt mit der Wetterfahne *El vent juga amb el penell*

Auf meines schönen Liebchens Haus. *damunt la casa de la meva*
bella enamorada.

Da dacht ich schon in meinem Wahne, *Llavors tingué gairebé la*
delusió,

Sie pfiff den armen Flüchtling aus. *que, tot xiulant, es burlava*
del pobre fugitiu.

Er hätt' es eher bemerken *sollen, Primer s'hauria d'haver adonat,*

Des Hauses aufgestecktes Schild, *del rètol clavat a la casa,*

So hätt' er nimmer suchen *wollen i així no hagués mai volgut*
cercar

Im Haus ein treues Frauenbild. *la imatge d'una dona fidel dins la*
casa.

Der Wind spielt drinnen mit den Herzen *A l'interior, el vent juga*
amb els cors

Wie auf dem Dach, nur nicht so laut. *com a la teulada, però més*
silenciosament.

Was fragen sie nach meinen Schmerzen? *Què volen saber de la meva*
sofrença?

Ihr Kind ist eine reiche Braut. *Llur infant és una núvia rica.*

3. Gefrorene Tränen/*Llàgrimes gelades*

Gefrorne Tropfen *fallen* *Cauen llàgrimes gelades*

Von meinen Wangen ab: *per les meves galtes:*

Und ist's mir denn entgangen, *com no he pogut adonar-me*

Daß ich geweinet hab'? *que he plorat?*

Ei Tränen, meine Tränen, *Llàgrimes, llàgrimes meves,*

Und seid ihr gar so lau, *tan tèbies sou,*

Daß ihr erstarrt zu Eise *que us convertiu en gel*

Wie kühler Morgentau? *com la freda rosada del matí?*

Und dringt doch aus der Quelle *I, tanmateix, brolleu de la font*

Der Brust so glühend heiß, *del meu pit, tan ardents,*

Als wolltet ihr zerschmelzen *com si volguéssiu fondre*

Des ganzen Winters Eis! *tot el gel de l'hivern!*

4. Erstarrung/*Convertit en gel*

Ich such' im Schnee vergebens *Inútilment cerco*

Nach ihrer Tritte Spur, *aquí, on sovint passejàrem*

Hier, wo wir oft gewandelt *les seves petjades en la neu,*

Selbänder durch die Flur. *tots dos pels camps.*

Ich will den Boden küssen, *Jo vull besar el sòl,*

Durchdringen Eis und Schnee *i, amb les meves llàgrimes ardents,*

Mit meinen heißen Tränen, *penetrar dins el gel i la neu,*

Bis ich die Erde seh'. *fins que pugui veure la terra.*

Wo find' ich eine Blüte, *On puc trobar un rebrot,*

Wo find' ich grünes Gras? *on puc trobar verd herbatge?*

Die Blumen sind erstorben *Les flors estan mortes*

Der Rasen sieht so blaß. *la gespa ha empal·lidit.*

Soll denn kein Angedenken *No hi ha doncs cap record,*

Ich nehmen mit von hier? *que em pugui endur d'aquí?*

Wenn meine Schmerzen schweigen, *Quan els meus dolors callin,*

Wer sagt mir dann von ihr? *qui em parlarà d'ella?*

Mein Herz ist wie erfroren, *El meu cor s'ha convertit en gel,*

Kalt starrt ihr Bild darin; *i a dins hi ha la seva imatge erta;*

Schmilzt je das Herz mir wieder, *si mai el meu cor es torna a fondre,*

Fließt auch das Bild dahin! *la imatge fugirà per sempre!*

5. Der Lindenbaum/*El til·ler*

Am Brunnen vor dem Tore *Al costat del pou, davant la porta,*

Da steht ein Lindenbaum; *hi ha un til·ler;*

Ich träumt in seinem Schatten *a l'ombra del qual*

So manchen süßen Traum. *tants dolços somnis tingué.*

Ich schnitt in seine Rinde *En la seva escorça vaig cisellar*

So manches liebe Wort; *moltes paraules amoroses;*

Es zog in Freud' und Leide *ell sempre m'ha atret,*

Zu ihm mich immer fort. *tant en moments de goig com de pena.*

Ich mußst' auch heute wandern *També avui, en la profunda nit,*

Vorbei in tiefer Nacht, *hagué d'anar-hi,*

Da hab' ich noch im Dunkel *allà, fins i tot, en la foscúria*

Die Augen zugemacht. *he aclucat els ulls.*

Und seine Zweige rauschten, *I les seves branques cruixien,*

Als riefen sie mir zu: *com cridant-me:*

Komm her zu mir, Geselle, *vine cap a mi, company,*

Hier find'st du deine Ruh'! *aquí trobaràs la pau!*

Die kalten Winde bliesen *Vents glaçats bufaven*

Mir grad ins Angesicht; *de ple en el meu rostre;*

Der Hut flog mir vom Kopfe, *el barret em volà del cap,*

Ich wendete mich nicht. *i no em vaig girar.*

Nun bin ich manche Stunde *Ara, ja moltes hores*

Entfernt von jenem Ort, *lluny d'aquell lloc,*

Und immer hör' ich's rauschen: *encara sento el seu murmuri:*

Du fändest Ruhe dort! *aquí trobaries la pau!*

6. Wasserflut/*El corrent*

Manche Trän' aus meinen Augen *Moltes llàgrimes dels meus ulls*

Ist gefallen in den Schnee; *han caigut damunt la neu;*

Seine kalten Flocken saugen *els seus glaçats flocs xuclen,*

Durstig ein das heiße Weh. *sedegosos, el meu ardent dolor.*

Wenn die Gräser sprossen wollen *Quan l'herba vulgui començar a brotar,*

Weht daher ein lauer Wind, *llavors bufarà d'enllà un tebi oratge,*

Und das Eis zerspringt in Schollen *i el gel s'esberlarà en trossos,*

Und der weiche Schnee zerrinnt. *la tova neu es fondrà.*

Schnee, du weißt von meinem Sehnen, *Neu, tu coneixes el meu anhel,*

Sag' mir, wohin doch geht dein Lauf? *digues-me, vers on anirà el teu corrent?*

Folge nach nur meinen Tränen, *Segueix tan sols les meves llàgrimes,*

Nimmt dich bald das Bächlein auf. *el rierol les recollirà ben aviat.*

Wirst mit ihm die Stadt durchziehen, *Amb ell creuaràs la ciutat,*

Munt're Straßen ein und aus; *per carrers plens de vida;*

Fühlst du meine Tränen glühen, *allà on sentis bleir les meves llàgrimes,*

Da ist meiner Liebsten Haus. *trobaràs la casa de la meva estimada.*

7. Auf dem Flusse/Al riu

Der du so lustig rauschtest, *Tu, que tan alegrement murmurejaves,*

Du heller, wilder Fluß, *tu, riu feréstec, d'aigües clares,*

Wie still bist du geworden, *que silenciós t'has tornat,*

Gibst keinen Scheidegruß. *no dónes cap adéu de comiat.*

Mit harter, starrer Rinde *Amb una dura, rígida crosta*

Hast du dich überdeckt, *t'has recobert,*

Liegst kalt und unbeweglich *jeus fred i immòbil*

Im Sande hingestreckt. *estenallat a la sorra.*

In deine Decke grab' ich *En la teva escorça cisello*

Mit einem spitzen Stein *amb una pedra afilada*

Den Namen meiner Liebsten el *nom de la meva estimada*

Und Stund' und Tag hinein: *així com l'hora i el dia:*

Den Tag des ersten Grußes, *el dia del nostre primer encuentre,*

Den Tag, an dem ich ging; *el dia que vaig marxar;*

Um Nam' und Zahlen windet *voltant el nom i els números*

Sich ein zerbroch'ner Ring. *entrellaço un anell trencat.*

Mein Herz, in diesem Bache *Cor meu, en aquest rierol*

Erkennst du nun dein Bild? *reconeixes ara la teva imatge?*

Ob's unter seiner Rinde *Com si, sota la seva crosta,*

Wohl auch so reißend schwillt? *tal vegada impetuosament creixés?*

8. Rückblick/*Mirant enrere*

Es brennt mir unter beiden Sohlen, *Em cremen les plantes dels peus,*

Tret' ich auch schon auf Eis und Schnee, *tot i que camino damunt gel i neu,*

Ich möcht' nicht wieder Atem holen, *no pararé per recuperar l'alè,*

Bis ich nicht mehr die Türme seh'. *fins que perdi de vista les torres.*

Hab' mich an jeden Stein gestoßen, *He ensopegat amb cada pedra,*

So eilt' ich zu der Stadt hinaus; *apessant-me per sortir de la ciutat;*

Die Krähen warfen Bäll' und Schloßen *els corbs llençaven boles de neu i granís*

Auf meinen Hut von jedem Haus. *al meu barret, des de cada casa.*

Wie anders hast du mich empfangen, *Quan diferentment m'acollires,*

Du Stadt der Unbeständigkeit! *oh tu, ciutat vel·leïtosa!*

An deinen blanken Fenstern sangen *En les teves lluents finestres rivalitzaven*

Die Lerch' und Nachtigall im Streit. *l'alosa i el rossinyol amb llur cant.*

Die runden Lindenbäume blühten, *Els rodons til·lers florien,*

Die klaren Rinnen rauschten hell, *els canals brogien lluminosos*

Und ach, zwei Mädchenaugen glühten. *i, ai! els ulls d'una noia resplendien.*

Da war's gescheh'n um dich, Gesell! *Allò fou la teva perdició, company!*

Kommt mir der Tag in die Gedanken, *Quan recordo aquell dia,*

Möcht' ich noch einmal rückwärts seh'n, *voldria tornar a mirar a enrere,*

Möcht' ich zurücke wieder wanken, *voldria refer els meus passos,*

Vor ihrem Hause stille steh'n. *i restar silenciós davant la seva casa.*

9. Irrlicht/*Foc follet*

In die tiefsten Felsengründe *Devers profunds penya-segats*
Lockte mich ein Irrlicht hin: *m'atragué un foc follet:*
Wie ich einen Ausgang finde, *com trobaré una sortida,*
Liegt nicht schwer mir in dem Sinn. *no em fa trencar el cap.*

Bin gewohnt das Irregehen, *Estic acostumat a perdre'm,*
's führt ja jeder Weg zum Ziel: *però tots els camins porten a la meta:*

Uns're Freuden, uns're Wehen, *les nostres penes i alegries,*
Alles eines Irrlichts Spiel! *tot és com un joc de focs follets.*

Durch des Bergstroms trock'ne Rinnen *Per la seca llera d'un torrent de muntanya*
Wind' ich ruhig mich hinab, *davallo tranquil·lament,*
Jeder Strom wird's Meer gewinnen, *tots els rius troben la mar,*
Jedes Leiden auch ein Grab. *i cada pena la seva tomba.*

10. Rast/*Repòs*

Nun merk' ich erst, wie müd' ich bin, *Ara m'adono que estic molt cansat,*
Da ich zur Ruh' mich lege: *i per això m'ajec a descansar:*
Das Wandern hielt mich munter hin *el caminar per aspres camins*
Auf unwirtbarem Wege. *m'ha mantingut despert.*

Die Füße frugen nicht nach Rast, *Els peus no em demanaren descans,*
Es war zu kalt zum Stehen; *però feia massa fred per aturar-me;*
Der Rücken fühlte keine Last, *l'esquena no sentia el pes,*
Der Sturm half fort mich wehen. *la tempesta m'ajudà a continuar.*

In eines Köhlers engem Haus *A la caseta d'un carboner*
Hab' Obdach ich gefunden; *he trobat aixopluc;*

Doch meine Glieder ruh'n nicht aus: *però els meus membres no troben repòs:*

So brennen ihre Wunden. *per la coïssor de les seves ferides.*

Auch du, mein Herz, in Kampf und Sturm *També tu, oh cor meu, tan audaç i fogós*

So wild und so verwegen, *en el combat i la tempesta,*

Fühlst in der Still' erst deinen Wurm *sents només en el repòs com, amb la seva punyent fiblada,*

Mit heißem Stich sich regen! *es belluga el teu cuc!*

11. Frühlingstraum/Somni de primavera

Ich träumte von bunten Blumen, *He somiat flors de molts colors,*

So wie sie wohl blühen im Mai; *com les que floreixen al maig;*

Ich träumte von grünen Wiesen, *he somiat verds pradells,*

Von lustigem Vogelgeschrei. *plens d'alegres cants d'ocells.*

Und als die Hähne krächten, *I quan cantaren els galls,*

Da ward mein Auge wach; *els meus ulls es desvetllaren;*

Da war es kalt und finster, *feia fred i tot era fosc,*

Es schrieen die Raben vom Dach. *els corbs grallaven a la teulada.*

Doch an den Fensterscheiben, *Amb tot, qui deu haver pintat fulles,*

Wer malte die Blätter da? *als vidres de les finestres?*

Ihr lacht wohl über den Träumer, *Us en riureu potser del somiador,*

Der Blumen im Winter sah? *que veié flors a l'hivern?*

Ich träumte von Lieb' um Liebe, *He somiat amb amor correspost,*

Von einer schönen Maid, *amb una bella donzella,*

Von Herzen und von Küssen, *amb cors i petons,*

Von Wonn' und Seligkeit. *amb delit i benaurança.*

Und als die Hähne kräten, *I quan cantaren els galls,*

Da ward mein Herze wach; *el meu cor es desvetllà;*
Nun sitz ich hier alleine *ara sec tot sol en aquest lloc*
Und denke dem Traume nach. *i penso en els meus somnis.*
Die Augen schließ' ich wieder, *Torno a tancar els ulls,*
Noch schlägt das Herz so warm. *el cor em batega encara tan càlidament.*
Wann grünt ihr Blätter am Fenster? *Quan verdejareu fulles de la finestra?*
Wann halt' ich mein Liebchen im Arm? *Quan tindrè la meva estimada entre els meus braços?*

12. Einsamkeit/Solitud

Wie eine trübe Wolke *Com un núvol ombriu*
Durch heit're Lüfte geht, *que travessa el cel serè,*
Wann in der Tanne Wipfel *mentre a la copa dels avets*
Ein mattes Lüftchen weht: *bufa un feble ventijol:*
So zieh ich meine Straße *així segueixo el meu camí*
Dahin mit tragem Fuß, *arrossegant els peus,*
Durch helles, frohes Leben, *pel mig de vides clares, joioses,*
Einsam und ohne Gruß. *tot sol i sense salutacions.*
Ach, daß die Luft so ruhig! *Ai, que tranquil està l'aire!*
Ach, daß die Welt so licht! *Ai, que lluminós és el món!*
Als noch die Stürme tobten, *Quan bramulaven les tempestes,*
War ich so elend nicht. *no em sentia tan malaurat.*

13. Die Post/El correu

Von der Straße her ein Posthorn klingt. *Al carrer sona el corn del postilló.*
Was hat es, daß es so hoch aufspringt, *Què té, que tan fort salti,*
Mein Herz? *el meu cor?*

Die Post bringt keinen Brief für dich. *El correu no porta cap carta per a tu.*

Was drängst du denn so wunderlich, *Què neguiteja tan estranyament*

Mein Herz? *el meu cor?*

Nun ja, die Post kömmt aus der Stadt, *Doncs bé, el correu ve de la ciutat,*

Wo ich ein liebes Liebchen hatt', *on abans tenia una dolça estimada,*

Mein Herz! *el meu cor!*

Willst wohl einmal hinüberseh'n *Vols d'una vegada, anar a veure*

Und fragen, wie es dort mag geh'n, *i preguntar, com allà estan les coses,*

Mein Herz? *el meu cor?*

14. Der greise Kopf/*Cabells blancs*

Der Reif hatt' einen weißen Schein *El gebre ha deixat un tel blanc*

Mir übers Haar gestreuet; *en els meus cabells;*

Da meint' ich schon ein Greis zu sein *aleshores, m'ha semblat que ja era vell*

Und hab' mich sehr gefreuet. *i m'he alegrat molt.*

Doch bald ist er hinweggetaut, *Però ben aviat es fongué,*

Hab' wieder schwarze Haare, *i torno a tenir els cabells negres,*

Daß mir's vor meiner Jugend graut - *la meva joventut m'espanta -*

Wie weit noch bis zur Bahre! *resta molt per arribar a la tomba!*

Vom Abendrot zum Morgenlicht *Del vespre a l'albada*

Ward mancher Kopf zum Greise. *molts caps s'han agrisat.*

Wer glaubt's? und meiner ward es nicht *Qui podria creure-ho? I al meu,*

Auf dieser ganzen Reise! *això no li passà en tot el viatge.*

15. Die Krähe/*El corb*

Eine Krähe war mit mir *Un corb ha marxat amb mi*
Aus der Stadt gezogen, *fora de la ciutat,*
Ist bis heute für und für *i, fins avui, sense parar,*
Um mein Haupt geflogen. *ha voletejat sobre el meu cap.*

Krähe, wunderliches Tier, *Corb, estranya criatura,*
Willst mich nicht verlassen? *no em vols deixar?*

Meinst wohl, bald als Beute hier *Potser penses que aviat,*
Meinen Leib zu fassen? *prendràs aquí el meu cos com a despulla?*

Nun, es wird nicht weit mehr geh'n *Doncs bé, jo no podré seguir*
gaire temps

An dem Wanderstabe. *caminant amb el meu bastó.*

Krähe, laß mich endlich seh'n, *Corb, mostra'm almenys,*
Treue bis zum Grabe! *fidelitat fins a la tomba!*

16. Letzte Hoffnung/*Darrera esperança*

Hier und da ist an den Bäumen *Adesiara, en els arbres,*

Noch ein buntes Blatt zu seh'n, *encara es pot veure una fulla de*
colors,

Und ich bleibe vor den Bäumen *i jo, pensarós, resto sovint*

Oftmals in Gedanken steh'n. *dempeus davant els arbres.*

Schaue nach dem einen Blatte, *Contemplo aquesta fulla singular,*

Hänge meine Hoffnung dran; *en ella penjo la meva esperança;*

Spielt der Wind mit meinem Blatte, *quan el vent juga amb la meva*
fulla,

Zitt'r' ich, was ich zittern kann. *tremolo, tot el que jo puc*
tremolar.

Ach, und fällt das Blatt zu Boden, *Ai, i si la fulla cau a terra,*
Fällt mit ihm die Hoffnung ab; *cau amb ella la meva esperança;*
Fall' ich selber mit zu Boden, *jo també cauré a terra,*
Wein' auf meiner Hoffnung Grab. *plorant damunt la tomba de la meva esperança.*

17. Im Dorfe/*Al poble*

Es bellen die Hunde, es rascheln die Ketten; *Borden els gossos, hi ha remor de cadenes;*

Die Menschen schnarchen in ihren Betten, *els humans ronquen en els seus llits,*

Träumen sich manches, was sie nicht haben, *i somien en les coses que no tenen,*

Tun sich im Guten und Argen erlaben; *es delecten en el bé i en el mal;*

Und morgen früh ist alles zerflossen. *I de bon dematí, tot s'esvaeix.*

Je nun, sie haben ihr Teil genossen *Però ells han gaudit de la seva part*

Und hoffen, was sie noch übrig ließen, *i esperen, que allò que deixaren,*

Doch wieder zu finden auf ihren Kissen. *ho tornin a trobar als seus coixins.*

Bellt mich nur fort, ihr wachen Hunde, *Seguiu bordant, gossos guardians,*

Laßt mich nicht ruh'n in der Schlummerstunde! *no em deixeu reposar a l'hora de dormir!*

Ich bin zu Ende mit allen Träumen. *Ja no em queden més somnis,*

Was will ich unter den Schläfern säumen? *per què hauria de romandre entre els dorments?*

18. Der stürmische Morgen/*Matí de tempesta*

Wie hat der Sturm zerrissen *Com la tempesta ha esquinçat*

Des Himmels graues Kleid! *el gris mantell del cel!*
Die Wolkenfetzen flattern *Estripalls de núvols esvoleteguen*
Umher im matten Streit. *d'una banda a l'altra en somort combat.*
Und rote Feuerflammen *I vermelles llenques de foc*
Zieh'n zwischen ihnen hin; *s'intercalen entre els núvols;*
Das nenn' ich einen Morgen *d'això en dic un matí*
So recht nach meinem Sinn! *ben d'acord amb el meu estat d'ànim!*
Mein Herz sieht an dem Himmel *El meu cor veu, pintada en el cel,*
Gemalt sein eig'nes Bild - *la seva pròpia imatge -*
Es ist nichts als der Winter, *no és res més que l'hivern,*
Der Winter, kalt und wild! *l'hivern, fred i ferotge!*

19. Täuschung/*Miratge*

Ein Licht tanzt freundlich vor mir her, *Una benèvola llum balla davant meu,*

Ich folg' ihm nach die Kreuz und Quer; *jo la segueixo per tot arreu;*

Ich folg' ihm gern und seh's ihm an, *la segueixo de bon grat i veig,*

Daß es verlockt den Wandersmann. *com sedueix el vagabund.*

Ach! wer wie ich so elend ist, *Ai! Tot aquell que és tan dissortat com jo,*

Gibt gern sich hin der bunten List, *es deixa fàcilment encativar per aquest brillant ardit*

Die hinter Eis und Nacht und Graus *que, després de tant gel, fosca i basarda,*

Ihm weist ein helles, warmes Haus. *li mostra una casa lluminosa i càlida.*

Und eine liebe Seele drin. - *I una ànima amorosa en el seu interior. -*

Nur Täuschung ist für mich Gewinn! *El meu premi és només un miratge!*

20. Der Wegweiser/*L'indicador*

Was vermeid' ich denn die Wege, *Per què sempre evito els camins,*

Wo die ander'n Wand'rer gehn, *que empren altres vagabunds,*

Suche mir versteckte Stege *i cerco viaranys recòndits*

Durch verschneite Felsenhöh'n? *per turons rocosos plens de neu?*

Habe ja doch nichts begangen, *Per tant, no he fet res*

Daß ich Menschen sollte scheu'n, *que em faci evitar els homes.*

Welch ein törichtes Verlangen *Quin foll afany*

Treibt mich in die Wüstenei'n? *m'empeny cap a erms paratges?*

Weiser stehen auf den Strassen, *Hi ha indicadors en els camins*

Weisen auf die Städte zu, *que senyalen cap a les ciutats,*

Und ich wand're sonder Maßen *i jo vagarejo sense mesura,*

Ohne Ruh' und suche Ruh'. *sense descans i cerco el repòs.*

Einen Weiser seh' ich stehen *Veig un indicador*

Unverrückt vor meinem Blick; *immòbil davant el meu esguard;*

Eine Straße muß ich gehen, *haig de seguir un camí,*

Die noch keiner ging zurück. *del qual mai ningú ha tornat.*

21. Das Wirtshaus/*L'hostal*

Auf einen Totenacker hat mich mein Weg gebracht; *El meu camí m'ha conduït a un cementiri;*

Allhier will ich einkehren, hab' ich bei mir gedacht. *i he pensat aquí m'allotjaré.*

Ihr grünen Totenkränze könnt wohl die Zeichen sein, *Vosaltres, verdes corones funeràries, podríeu ser els senyals,*

Die müde Wand'rer laden ins kühle Wirtshaus ein. *que conviden als cansats viatgers a entrar en aquest hostal fresquívol.*

Sind denn in diesem Hause die Kammern all' besetzt? *Però, totes les cambres d'aquesta casa estan ocupades?*

Bin matt zum Niedersinken, und tödlich schwer verletzt. *Estic dèbil per caure a terra i ferit de mort.*

O unbarmherz'ge Schenke, doch weisest du mich ab? *Oh taverna sense pietat, em denegues l'estada?*

Nun weiter denn, nur weiter, mein treuer Wanderstab! *Doncs, endavant, continuem, oh fidel bastó de viatge.*

22. Mut/Coratge

Fliegt der Schnee mir ins Gesicht, *Quan la neu em cau a la cara,*
Schüttl' ich ihn herunter. *l'espolsó i cau a terra.*

Wenn mein Herz im Busen spricht, *Quan el cor parla al meu pit,*
Sing' ich hell und munter. *canto animat i joiós.*

Höre nicht, was es mir sagt, *No escolto què em diu,*

Habe keine Ohren; *no tinc orelles;*

Fühle nicht, was es mir klagt, *no sento de què es lamenta,*

Klagen ist für Toren. *de necis és queixar-se.*

Lustig in die Welt hinein *Content, m'endinso en el món*

Gegen Wind und Wetter! *contra vent i marea!*

Will kein Gott auf Erden sein, *Si no hi Déu a la terra,*

Sind wir selber Götter! *nosaltres mateixos som déus.*

23. Die Nebensonnen/Els falsos sols

Drei Sonnen sah ich am Himmel steh'n, *He vist tres sols en el cel,*

Hab' lang und fest sie angesehen'n; *els he mirat força estona, fixament;*

Und sie auch standen da so stier, *ells també em miraven de fit a fit,*

Als könnten sie nicht weg von mir. *com si no podessin allunyar-se de mi.*

Ach, *meine* Sonnen seid ihr nicht! *Ai! Vosaltres no sou els meus sols!*

Schaut Andren doch ins Angesicht! *Mireu a altres a la cara!*

Ja, neulich hatt' ich auch wohl drei; *Sí, fa poc jo en tenia tres;*

Nun sind hinab die besten zwei. *i ara els dos millors han marxat.*

Ging nur die dritt' erst hinterdrein! *Si el tercer també marxés al darrere!*

Im Dunkeln wird mir wohler sein. *Jo em trobaria millor en la foscor.*

24. Der Leiermann/*El músic de carrer*

Drüben hinterm Dorfe *A l'altra banda del poble*

Steht ein Leiermann *hi ha un músic de carrer*

Und mit starren Fingern *i, amb mans balbes,*

Dreht er, was er kann. *fa girar la maneta tan bé com pot.*

Barfuß auf dem Eise *Descalç sobre el gel*

Schwankt er hin und her *vacil·la d'un cantó a l'altre*

Und sein kleiner Teller *i el seu platet*

Bleibt ihm immer leer. *sempre està buit.*

Keiner mag ihn hören, *Ningú se l'escolta,*

Keiner sieht ihn an, *ningú li fa cas,*

Und die Hunde brummen *i els gossos rondinen*

Um den alten Mann. *entorn d'aquell vell.*

Und er läßt es gehen *I ell, no s'immuta,*

Alles, wie es will, *ho deixa passar tot,*

Dreht und seine Leier *va fent girar la maneta*

Steht ihm nimmer still. *sense mai parar.*

Wunderlicher Alter, *Oh vell estrany!*

Soll ich mit dir geh'n? *Puc venir amb tu?*

Willst zu meinen Liedern *Podria el teu orguenet*

Deine Leier dreh'n? *acompanyar les meves cançons?*